

РЕШЕНИЕ

№ 949

гр. София, 14.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **12310** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на А. Д. Д. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка серия № 19-0996-000601/2019 г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-М.. Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е незаконосъобразна, съставена в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на процесуалните правила. Изтъква, че невярно били посочени факти и обстоятелства в ЗППАМ. По случая било образувано ДП №1065/2019 г. по описа на РУ- М.. Твърди, че не е употребявал алкохол, не е управлявал посоченото МПС след употреба на алкохол и не е виновен за настъпилото ПТП. Не си спомнял да е давал проба с техническо средство „Алкотест Дрегер“ с посочения фабричен номер, както и оспорва показанията на същото. Сочил, че постановената ЗППАМ е в противоречие с конкретни разпоредби от ЗАНН. Искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, не се явява не се представлява.

Ответникът, не изразява становище по жалбата, не се явява и не се представлява по делото.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото

доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 17.09.2019 г., около 4:50 часа, жалбоподателят А. Д. Д. управлявал лек автомобил марка „Мерцедес S 550“, с рег. [рег.номер на МПС] , по път III-816 км 3+500, с посока на движение от [населено място] към [населено място], общ. „Б.“, където му била извършена проверка. Д. бил изпробван за употреба на алкохол и упойващи вещества с техническо средство „Алкотест дрегер“ 7510 с фабричен номер ARBB-0007, който отчел 2.08 промила на хиляда.

На водача е бил издаден талон за медицинско изследване № 0048262 /л.12/, връчен при отказ, удостоверен с подпис на свидетел, с вписани три имена и длъжност.

На 17.09.2019 г. на жалбоподателя А. Д. е бил съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ бл. №GA 114010, в който за нарушени разпоредби са посочени чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП.

Въз основа на съставения АУАН Началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР- М., упълномощен със Заповед № 301з-1411/07.06.2017 г. на Директора на ОДМВР-М., издал оспорената Заповед № 19-0996-000601 от 17.09.2019г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на жалбоподателя за срок не повече от 18 месеца.

Тази фактология се установи по несъмнен начин от приложените и приобщени по делото писмени доказателства, съдържащи се в административната преписка- талон за медицинско изследване № 0048262, АУАН бл. №GA 114010, Заповед № 301з-1411/07.06.2017 г., Заповед № 19-0996-000601 от 17.09.2019г., Заповед №8121з-1524/09.12.2016 г., списък на успешно преминали последваща проверка на средства за измерване анализатори на алкохол в дъха тип „Дрегер Алкотест 7510“, с рег. № 328бр-21031/10.05.2019 г., справка за нарушител/водач, справка за собственост на автомобила.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена от лице, адресат на акта, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол и доколкото от страна на административния орган не са ангажирани доказателства за датата на връчване на оспорвания индивидуален административен акт, съдът приема, че същата жалба е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от началник сектор „Пътна полиция“ при СДВР, поради което и с оглед приложените заповеди, е налице материална компетентност на издателя ѝ.

Заповедта е издадена в предвидената от закона форма, съдържа реквизитите по чл. 59, ал.2 от АПК, като са посочени фактическите и правни основания за налагането на принудителната мярка. Такива се съдържат и в АУАН, на който се позовава изрично органа издал процесния административен акт. Несъмнено АУАН и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на

ПАМ е превантивна.

По същество, оспорената заповед е и материално законосъобразна.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи.

Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за това, че на посочената по-горе дата и място управлявал моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, което съставлява една от хипотезите, визирани в чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. В тази хипотеза основание за налагане на ПАМ е всяка концентрация на алкохол над законовоопределения минимум, в случая е отчетено 2.08. промила на хиляда. От доказателствата по делото се установява, че на жалбоподателя е връчен талон за изследване, като липсват доказателства същият да е дал кръвна проба.

Описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа, на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Наличието на описаното в заповедта фактическо основание за прилагането на ПАМ в случая се установява и от АУАН, чиито фактически констатации са приети от административния орган приложил мярката. С позоваването на АУАН в заповедта за прилагане на ПАМ, той се приобщава към административната преписка, а изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия акт. В качеството си на официален свидетелстващ документ АУАН се ползва с обвързваща съда материална доказателствена сила по отношение на неговата истинност, която не е опровергана.

Предвид това и твърденията на жалбоподателя, че не е управлявал автомобила след употреба на алкохол остават голословни. Освен това са неотнормирани посочените в жалбата разпоредби от ЗАНН, тъй като същите касаят съдържанието на АУАН и НП, които се издават на субекта в рамките на административнонаказателно производство, което производство е различно от процесното по налагане ПАМ. Както бе посочено по-горе реквизитите на оспорвания акт-ЗПАМ са визирани в чл. 59, ал.2 от АПК.

Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до

решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. В процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Съдът намира, че мярката се явява напълно съответна и на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях.

С оглед изложеното, съдът намира, че заповедта за налагане на ПАМ се явява законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Д. Д. срещу Заповед № 19-0996-000601 от 17.09.2019г., издадена от Началник сектор „Пътна полиция“ при ОДМВР-М., за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП, с която е отнето временно свидетелството за управление на МПС на А. Д. Д. за срок не повече от 18 месеца.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: